

ката болница. Скоро щѣлъ да дойде въ отпускъ за да се видимъ. Това ме зарадва. И Крумъ и Смилецъ и тѣ щѣли да си дойдатъ скоро въ отпускъ, билъ имъ вече редътъ.

Това малко ме посъживи, азъ ще ги видя, преди да умра.

— Нали ще ги видя?

— Кои?

— Ами, Крумъ, Смилецъ, Храбъръ. . .

— Разбира се, ще ги видишъ, тѣ нали отъ тукъ ще минатъ за да си дойдатъ и къмъ насъ. . .

— Дано Богъ ме задържи до тогава.

— Людмила се сѣпна и стисна ржката ми и нѣкакъ не-свойски ме изгледа:

— Какво брѣтвишъ, како? . . Какви сж тия врѣли не кипѣли? . . Ти така почна да се поправяшъ, че скоро ще се придигнешъ. . .

— Дано бжде така, както казвашъ.

— Ще бжде. . . Стани малко да се пораздвижишъ.

— Нѣмамъ сили.

— Така си мислишъ. . . Ставай, азъ ще те подкрепа — и безъ да чака моето съгласие, тя ме хвана подъ мишницитѣ и ме смъкна отъ леглото, навлече надъ ношницата халата ми и ме поведе къмъ двора. Едва се държа на краката си, но чистия есененъ въздухъ, който ме лъхна още щомъ отворихъ вратата на стълбитѣ, като че ли ми подействува ободрително.

Цѣли два часа пресѣдѣхме съ Людмила на пейката — азъ мълчахъ, а тя ми говореше за своитѣ деца, за тѣхнитѣ навици, за обичѣта имъ къмъ менъ. Гласътъ ѝ пѣящъ, се вмѣкваше въ душата ми, като повикъ къмъ новъ животъ.

Азъ ще живѣя. Така решихъ, когато се сбогувахъ съ Людмила. Нали е безцелно да се умира, защото другитѣ умиратъ. Чудно защо тая мисълъ по-рано не се роди въ главата ми за да се избѣгнатъ тия ненуждни страдания.

20 Октомврий.

Още на закуската ми съобщиха, че трѣбва цѣлия день да прекарамъ вѣнъ на двора, ще чистятъ стаята, ще я провѣтрятъ. Вѣнъ е хубавъ ясенъ и свѣтълъ день.